

Arrest

nr. 220 295 van 25 april 2019
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 november 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 22 januari 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. PEKER, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM, die voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 7 november 2017 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van echtgenote van D.C. die de Belgische nationaliteit bezit.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 4 mei 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Verzoekster dient op 25 mei 2018 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van D.C. die de Belgische nationaliteit bezit.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 23 november 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster op 27 november 2018 werd betekend, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.05.2018 werd ingediend door:

Naam: M.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Marokko

(...).

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend, in de hoedanigheid van echtgenote van de heer D.C.(...) met de Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Ter staving van de bestaansmiddelen wordt een uitkeringsattest van ‘De Voorzorg’ dd. 16.08.2018 voorgelegd voor de periode van 01.01.2018 tot 31.07.2018 waaruit blijkt dat de referentiepersoon een invaliditeitsuitkering geniet. Het meest recente bedrag voor de maand juli 2018 bedroeg 1288.30 euro.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Naar aanleiding van deze vaststelling dient een behoefteanalyse te worden doorgevoerd, zoals bedoeld in artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat in de bijlage 19 ter uitdrukkelijk werd opgenomen dat ‘Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.’ Betrokkene bleef ondanks deze uitdrukkelijke vermelding in de bijlage 19 ter in gebreke om dergelijke bewijzen aan het bestuur over te maken terwijl

de referentiepersoon wist of diende te weten dat zijn bestaansmiddelen lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag.

Gelet op alle vaste en variabele kosten (hypothecaire lasten, nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele)communicatie, kledij, voeding) en gelet op het feit dat daarnaast de twee minderjarige kinderen [Fi.] [...] en [Fe.] [...] alsook betrokkene met het inkomen van de referentiepersoon onderhouden moeten worden, kan bij gebrek aan bewijs van het tegendeel bezwaarlijk worden aangenomen dat dit alles met 1288,30 euro voldaan zou kunnen worden. Betrokkene lopen hierdoor het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan. Bovenstaande beoordeling zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden van haar gezin zou hebben bijgebracht.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel onder meer een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster verstrekt, na een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen, volgende toelichting bij het middel:

“(…) Verwerende partij stelt dat verzoekster niet aangetoond heeft dat haar echtgenoot, de referentiepersoon, beschikker is van voldoende bestaansmiddelen en bijgevolg de beslissing tot weigering heeft genomen.

6. Aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon

Verwerende partij stelt dat de referentiepersoon een invaliditeitsuitkering ontvangt.

Verzoekster toont aan dat de referentiepersoon invalide is.

Voor verwerende partij is dit blijkbaar niet voldoende.

Reden voor verwerende partij om aan te nemen dat de invaliditeitsuitkering te weinig is voor het onderhoud van twee minderjarige kinderen en verzoekster.

Deze redenering is onterecht!

Verwerende partij stelt dat ze een behoeftenanalyse dient te doen, maar de behoeftenanalyse die zij thans denkt uitgevoerd te hebben, is zeer vaag en absoluut niet nauwgezet gebeurd.

Elk inkomen dient in overweging genomen te worden.

De referentiepersoon heeft geen hypothecaire lasten omdat de woning geen schulden meer heeft.

Verwerende partij meldt niet aan welke voorwaarden zou zijn voldaan.

Zij stelt dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten zou beschikken.

Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat de invaliditeitsuitkering van de referentiepersoon niet ter waarde van 120% van het leefloon is.

Verzoeker gaat hiermee niet akkoord.

Wanneer de Belg geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet de DVZ een behoefteanalyse maken van de Belg en zijn gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag gezinshereniging kan dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon.

De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

In casu heeft de verwerende partij geen inlichtingen ingewonnen. Noch verzoekster, noch een officiële instantie is verzocht om bijkomende inlichtingen.

criterium van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Het voorgestelde artikel 10, §5, luidt:

“§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Zulk een bepaling doet problemen rijzen ten aanzien van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

In het voornoemde arrest Chakroun t / Minister van Buitenlandse Zaken van 20 maart 2010 heeft het Hof van Justitie immers de criteria moeten onderzoeken die Nederland had ingevoerd om het voorhanden zijn van stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten aan te tonen. Het heeft toen inzonderheid het volgende geoordeeld:

“47. Volgens artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, tweede zin, van de richtlijn kunnen de lidstaten bij de beoordeling van de inkomsten van de gezinshereniger rekening houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen. Zoals in punt 43 van het onderhavige arrest is uiteengezet, moet deze bevoegdheid zo worden uitgeoefend dat geen afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, gezinshereniging te bevorderen, en aan het nuttig effect daarvan.

48. Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld. 'De voorgestelde bepaling die een welbepaald bedrag vaststelt waaronder de vreemdeling automatisch beschouwd wordt als iemand die niet beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, is derhalve onaanvaardbaar. Het enige bedrag dat kan worden vastgesteld is immers een referentiebedrag dat er niet aan in de weg mag staan

dat de situatie van iedere aanvrager concreet wordt onderzocht, waarna het mogelijk moet zijn op basis van de eigen behoeften van de aanvrager en zijn gezin te bepalen welke middelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien. Het voorgestelde artikel 10, § 5, kan alleen worden aangenomen indien het grondig wordt herzien.

Kortom komt het erop neer dat conform de Vreemdelingenwet verwerende partij minstens een behoeften-analyse diende te verrichten alvorens een definitieve beslissing te nemen in het dossier van verzoekster. Immers, uit geen enkel element blijkt dat verwerende partij een gedetailleerde behoeften - analyse van de concrete gezinssituatie of zelfs hiertoe een poging heeft ondernomen door stukken aan verzoekster of de referentiepersoon op te vragen.

Zij verwijst enkel naar de bijlage 19ter die verzoekster heeft ontvangen. Dit is evident niet voldoende om te kunnen aanhalen dat de behoefte-analyse is uitgevoerd.

Tot op heden is er geen rekening gehouden met de kosten van de referentiepersoon. Nochtans heeft de referentiepersoon geen hoge vaste kosten per maand en kon verweerster minstens deze documenten bij verzoekster op vragen. Deze kosten bedragen ongeveer 300 euro per maand (stuk 3).

Bovendien dient opgemerkt te worden dat verweerster hypothecaire lasten mee in overweging neemt. Nochtans is de vrouw van de referentiepersoon overleden en loopt er reeds enige tijd geen hypotheek meer.

De inkomensgrens van 120% leefloon is verder te hoog en strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie (arrest Chakroun 4 maart 2010, nr. C-578/08). Bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' zouden voldoende moeten zijn.

In casu is het inkomen van de referentiepersoon minstens 100% aan het leefloon, zelfs iets meer. (stuk 2)

In haar arrest van 1.3.2016 (nr. 163 344 van 1.3.2016 in de zaak RvV 176 549 /IX) heeft Uw Raad een uiteenzetting gegeven over de term beschikken.

Daarnaast is de referentiepersoon volop in de weer om een job te vinden in de mate dat zijn gezondheid dit toestaat. Zonder diploma is dit geen sinecure en heeft hij moeite met het vinden van een job.

Alleszins ontvangt hij nog steeds een invaliditeitsuitkering.

Het is voor verzoekster niet te begrijpen hoe op 23.11.2018 verwerende partij een negatieve beslissing kon nemen, rekening houdende met alle concrete gegevens van het concrete dossier van verzoekster, of beter gezegd rekening houden met het gebrek aan gegevens in het concrete dossier van verzoekster die te wijten is aan verwerende partij.

Redelijkheidshalve en zorgvuldigheidshalve had verwerende partij deze concrete gegevens van het dossier van verzoekster mee in overweging moeten nemen of minstens opvragen en in de definitieve beoordeling van de verblijfsaanvraag van verzoekster integreren.

Ook diende verwerende partij na te gaan welke kosten de referentiepersoon heeft om dan te oordelen of het inkomen al dan niet toereikend is.

Tevens dient men in de bestreden de beslissing de bestaansmiddelen om te overleven dat volgens verwerende partij niet voldoende is cijfermatig te preciseren. Nergens uit de bestreden beslissing kan men afleiden waarom het inkomen niet voldoende is en hoe groot de uitgaven van de referentiepersoon bedragen. Verwerende partij meent dat uit het inkomensbewijs dat door verzoekster wordt voorgelegd blijkt dat de referentiepersoon ontoereikende bestaansmiddelen heeft maar verweerster schiet te kort door niet aan te tonen wat de effectieve uitgaven zijn van de referentiepersoon.

Zij verwijst enkel naar het feit dat de referentiepersoon nog 2 minderjarige kinderen ten laste heeft en met inbegrip van verzoekster zijn bestaansmiddelen ontoereikend zijn.

Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf te weigeren in plaats van een alternatieve redelijke en zorgvuldige oplossing voor te stellen. Verwerende partij is met andere woorden kennelijk onzorgvuldig geweest.

Men had minstens kunnen vragen dat er bijkomende bewijzen voorgelegd dienden te worden.

Indien bepaalde documenten niet volledig zijn of gebrekkig zijn opgesteld, diende zij minstens verzoekster op te roepen / aan te manen deze te vervolledigen of andere documenten voor te leggen.

Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf te weigeren in plaats van een alternatieve redelijke en zorgvuldige oplossing voor te stellen. Verwerende partij is met andere woorden kennelijk onzorgvuldig geweest.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden. (...)

2.2. Zoals verweerder zelf stelt in zijn nota legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.3. Kernpunt van verzoeksters betoog ter ondersteuning van de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dat de verwerende partij bij haar geen inlichtingen heeft ingewonnen met het oog op het maken van een gedetailleerde behoefteanalyse, waarbij haar concrete gezinssituatie aan bod komt.

2.4. Verzoekster verwijst voor wat betreft de juridische grondslag van de behoefteanalyse verkeerdelijk naar artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat van toepassing is op familieleden van derdelanders. Aangezien verzoekster in haar middel echter wel de schending opwerpt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en verweerder zelf in zijn nota verwijst naar de toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet – dat verwijst naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet – en zelf de brug maakt van het door verzoekster opgeworpen arrest Chakroun van het Hof van Justitie naar voormelde wetsbepaling, bekijkt de Raad de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.5. Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”

2.6. Het staat in casu niet ter discussie dat verzoekster niet heeft aangetoond te beschikken over de in artikel 40 ter, §2, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde toereikende bestaansmiddelen, met name bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Evenmin staat ter discussie dat verweerder, in dergelijke situatie, dient over te gaan tot een behoefteanalyse. Wat betreft deze behoefteanalyse uit verzoekster kritiek op de wijze waarop verweerder deze heeft gevoerd. Zij stelt dat uit geen enkel element blijkt dat verweerder “een gedetailleerde behoeften-analyse van de concrete gezinssituatie” heeft gemaakt, noch dat hij “een poging heeft ondernomen door stukken aan verzoekster of de referentiepersoon op te vragen”. Zij verduidelijkt dat geen rekening werd gehouden met de precieze kosten van de referentiepersoon, die laag zijn. Verzoekster stelt dat verweerder de documenten dienaangaande eenvoudigweg kon opvragen.

2.7. Kernpunt van de betwisting is de vraag of de vermelding op de verblijfsaanvraag (bijlage 19ter) dat “voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden”, volstaat opdat verweerder heeft voldaan aan de hem, overeenkomstig artikel 42, §1, twee lid van de Vreemdelingenwet, opgelegde verplichting om “de bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, [te] doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat dergelijks bezwaarlijk volstaat, terwijl verweerder in de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen volhoudt dat hij hiermee is tegemoet gekomen aan de op hem rustende zorgvuldigheidsplicht.

2.8. De Raad kan verzoekster volgen in haar betoog dat verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht door geen bescheiden en inlichtingen op te vragen bij verzoekster voor het maken van een concrete behoefteanalyse. Verweerder wijst erop dat verzoekster, ondanks de uitdrukkelijke vermelding in de bijlage 19ter, geen bewijzen van vaste en variabele kosten van de referentiepersoon en zijn gezinsleden heeft overgemaakt, waarbij hij stelt dat “de referentiepersoon wist of diende te weten dat zijn bestaansmiddelen lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag”. In deze acht de Raad het evenwel niet redelijk dat verweerder verwacht dat verzoekster of de referentiepersoon zonder meer dienen te weten of de overgemaakte bestaansmiddelen lager zijn dan de vermelde grens van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. In deze wijst de Raad erop dat artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet voor de berekening van het bedoelde referentiebedrag verwijst naar “artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet”. Er kan bezwaarlijk van een vreemdeling, reeds van bij het indienen van een verblijfsaanvraag, worden verwacht dat deze vooreerst opzoeken in de wetgeving doet, teneinde te achterhalen wat precies het bedoelde, geïndexeerde, referentiebedrag is, vervolgens inschat of alle door hem overgemaakte bestaansmiddelen mee in rekening zullen worden gebracht, vervolgens berekent of de bestaansmiddelen van de referentiepersoon toereikend zijn om de grens van 120% van dit bedrag te bereiken en indien niet, vervolgens anticipeert op een behoefteanalyse en hiervoor reeds inlichtingen overmaakt over de gezinssituatie en concrete uitgaven (cf. RvS 5 juni 2018, nr. 12.881 (c)). Aldus dient te worden vastgesteld dat de vermeldingen op de bijlage 19ter niet volstaan, opdat verweerder is tegemoet gekomen aan de hem, overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, opgelegde verplichting om “de bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, [te] doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”. Verweerder kan zich in de nota met opmerkingen dan ook niet verschuilen achter deze bijlage 19ter, om te stellen dat “verzoekende partij niet dienstig kan stellen dat verwerende partij geen inlichtingen heeft ingewonnen” (cf. RvS 5 juni 2018, nr. 12.881 (c)). Waar verweerder in de nota met opmerkingen nog wijst op de verplichting van de aanvrager van een verblijfskaart om alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, wijst de Raad erop dat niet ter discussie staat dat artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet de verplichting om aan te tonen dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, bij verzoekster legt. In casu gaat het evenwel over de benodigde bescheiden en inlichtingen voor het opmaken van de behoefteanalyse. Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet legt de verplichting om deze te doen overmaken wel degelijk bij verweerder (cf. RvS 5 juni 2018, nr. 12.881 (c)). Verweerdens betoog dat op hem geenszins de verplichting rust om het initiatief te nemen om bijkomende stukken te doen overleggen, mist – in de omstandigheden van huidige zaak – dan ook juridische grondslag. De Raad ziet in deze ook niet in waarom verzoekster in haar verzoekschrift zou dienen uiteen te zetten waarom zij heeft nagelaten stukken neer te leggen waaruit blijkt wat de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezin zijn.

2.9. Verweerder is, niettegenstaande het gebrek aan inlichtingen over de concrete uitgaven van het gezin van verzoekster, alsnog overgegaan tot een behoefteanalyse. Zo kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen:

“Gelet op alle vaste en variabele kosten (hypothecaire lasten, nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele)communicatie, kledij, voeding) en gelet op het feit dat daarnaast de twee minderjarige kinderen F. ([...]) en F. ([...]) alsook betrokkene met het inkomen van de referentiepersoon onderhouden moeten worden, kan bij gebrek aan bewijs van het tegendeel bezwaarlijk worden aangenomen dat dit alles met 1288,30 euro voldaan zou kunnen worden. Betrokkene lopen hierdoor het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan.”

2.10. Verzoekster stelt terecht dat deze analyse zeer vaag en absoluut niet nauwgezet is gebeurd. Verweerder verwijst naar *“alle vaste en variabele kosten”*, die op geen enkele wijze worden becijferd, evenals naar de aanwezigheid van twee minderjarige kinderen in het huishouden, om te concluderen dat de overgemaakte bestaansmiddelen niet volstaan en *“dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan”*. Op grond van deze vermeldingen blijkt geenszins dat verweerder in concreto heeft onderzocht wat de *“eigen behoeften”* van verzoekster en de referentiepersoon zijn en welke bestaansmiddelen zij concreet nodig hebben om in deze behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De Raad kan ook enkel vaststellen dat verweerder – zonder enige concrete afweging – concludeert dat een bedrag ter waarde van 120% van het leefloon het *“strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan”*. Dergelijke conclusie ontnemt elke betekenis aan de noodzaak tot een behoefteanalyse, zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hiermee geeft verweerder immers op algemene wijze aan van oordeel te zijn dat een gezin met twee minderjarige kinderen, gelet op *“alle vaste en variabele kosten”* steeds het referentiebedrag van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet moeten kunnen voorleggen. Er wordt in deze geen ruimte gelaten voor een in concreto onderzoek van de eigen behoeften. In dit verband kan nog worden verwezen naar een arrest van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013), waarnaar verweerder in de nota met opmerkingen ook verwijst. In dit arrest stelt het Hof in zijn punt B.55.2 duidelijk dat *“de bestreden bepaling [artikel 40ter] niet tot gevolg heeft dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag [honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie]. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.”* Ook de Raad van State heeft in zijn arresten veelvuldig erop gewezen dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is (zie bijv. RvS 19 december 2013, nr. 225.915). Door evenwel te oordelen dat *“een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan”*, heeft verweerder het referentiebedrag – in strijd met de toepasselijke wetsbepalingen en rechtspraak – wel degelijk gehanteerd als een minimumgrens. In de mate dat verweerder deze conclusie vaststelt *“bij gebrek aan bewijs van het tegendeel”*, wijst de Raad erop dat hierboven reeds is vastgesteld dat verweerder is tekortgeschoten in zijn verplichting om alle bescheiden en inlichtingen te doen overleggen door de vreemdeling. Verweerder kan zich dan ook niet verschuilen achter dit *“gebrek aan bewijs van het tegendeel”*. De loutere overtuiging in de nota met opmerkingen dat de gevoerde behoefteanalyse wel degelijk kan standhouden, volstaat niet. Waar verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat het *“rustpensioen ver beneden de vereiste 120% van het leefloon ligt”*, leest de Raad dit niet in bestreden beslissing. Het is de Raad ook niet geheel duidelijk waarom verweerder thans verwijst naar een *“rustpensioen”*, gelet op de vaststelling dat in casu bewezen van een invaliditeitsuitkering werden overgemaakt. Alleszins werd nergens in de bestreden beslissing gesteld dat de overgemaakte bestaansmiddelen *“ver beneden de vereiste 120% van het leefloon”* liggen.

2.11. Verweerder gaat in de nota met opmerkingen nog in op het door verzoekster geciteerde arrest Chakroun van het Hof van Justitie van de Europese Unie, waarbij hij stelt dat verzoekster zich niet in deze situatie bevindt, daar zij gezinshereniging vraagt met een statische Belg. De Raad wijst er in deze evenwel op dat – zoals verweerder overigens zelf erkent in de bestreden beslissing en in de nota met opmerkingen – de noodzaak tot het verrichten van een behoefteanalyse zijn grondslag vindt in artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Het staat niet ter discussie dat verzoekster ressorteert onder het toepassingsgebied van laatstgenoemde wetsbepaling. Het gegeven dat verzoekster zich niet zou kunnen beroepen op het arrest Chakroun, doet dan ook niets af van voorgaande vaststellingen.

2.12. Waar verzoekster thans aanvoert dat de referentiepersoon geen hoge maandelijkse kosten heeft, dat hij geen hypothecaire lasten draagt en bewijsstukken overmaakt van de maandelijkse kosten ten belope van ongeveer 300 euro, wijst de Raad erop dat het niet aan hem toekomt zich voor de beoordeling hiervan in de plaats te stellen van het bestuur. Verweerder dient zich hierover uit te spreken, in het kader van een gedegen behoefteanalyse.

2.13. Gelet op bovenstaande heeft verzoekster aangetoond dat verweerder op onzorgvuldige wijze is overgegaan tot het verrichten van de behoefteanalyse. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

is aangetoond. Aangezien aangevoerde onderdelen van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar enig middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 november 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA